

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 193

гр. Пловдив , 29.06.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и девети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Иван Б. Бонев
Членове:	Михаела Ат. Добрева Станислава Б. Бозева

като разглежда докладваното от Станислава Б. Бозева Въззивно частно наказателно дело № 20215300601415 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 243, ал.8 от НПК.

С определение № 254 от 02.06.2021г. по ЧНД № 3528/2021г. по описа на Районен съд Пловдив – 18 н.с. е потвърдено Постановление на РП Пловдив от 07.05.2021г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 341/2020г. по описа на РУ „Полиция“ Раковски, водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 вр. с чл. 130, ал.1 от НК.

Срещу така постановеното определение е постъпила жалба от Н. Й. М., в която се сочи, че определението на съда е неправилно и необосновано, тъй като съдът е приел изцяло доводите на прокуратурата, включително направения доказателствен анализ. Жалбоподателят изразява несъгласие с начина на провеждане на досъдебното производство, при нарушение на принципите за обективно и всестранно разкриване на истината; възразява срещу кредитираните от прокуратурата гласни доказателства в лицето на свид. Я., С., както и на полицейските служители свидетелите Д. и К.; аргументира се, че доказателствата характеризират поведението на Я. именно като водено от хулигански подбуди. Отправя се искане за отмяна на определението на Районния съд и на постановлението на РП Пловдив, с което е прекратено производството.

Пловдивският окръжен съд, като обсъди материалите по делото, намира за установено следното:

Жалбата, депозирана от Н. Й. М. против определението на РС Пловдив, е подадена в законоустановения срок, от правоимащо лице срещу подлежащ на обжалване съдебен акт. Същата е ДОПУСТИМА.

Досъдебното производство е било водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т. 12 вр. с чл. 130, ал.1 от НК, за това дали на 23.09.2020г. в гр. Раковски, обл. Пловдив, е причинил на Н.М. лека телесна повреда, изразяваща се в причиняване на болки и страдания, без разстройство на здравето, като деянието е извършено по хулигански подбуди. По делото няма привлечено обвиняемо лице.

Районна прокуратура Пловдив, след проведено разследване, е приела фактическа обстановка, подробно изложена в постановлението за прекратяване на производството, след което е заключила, че в процесния случай на М. му е била причинена лека телесна повреда, но не и поради хулигански подбуди. Посочено е, че това поведение на Я. осъществява състав на престъпление по чл. 130, ал.1 от НК, което обаче се преследва по тъжба на пострадалия до Районния съд. Изложени са също така и съображения, че няма доказателства, които да сочат на извършено друго престъпление спрямо жалбоподателя М. – в частност такова по чл. 144, ал.3 от НК. Поради това и на основание чл. 243, ал.1, т.1 вр. с чл. 24, ал.1, т.1 от НПК е постановено прекратяване на воденото наказателно производство.

В атакуваното пред Окръжен съд Пловдив определение Районният съд е възприел идентична фактология, която е приел за установена от разпитите на свидетелите по делото, от заключението на изготвената съдебно-медицинска експертиза. Като е споделил напълно правните изводи на прокуратурата, заключавайки, че извършеното от свид. Я. деяние е било насочено единствено срещу телесната неприкосновеност на пострадалия М., но с него деецът не е нарушил грубо общественения ред и не е демонстрирал явно неуважение към обществото. Наред с това съдът е изложил и съображения за липсата на доказателства за извършено престъпление по чл. 144, ал.3 от НПК, като в крайна сметка е и потвърдил атакуваното наказателно постановление.

Настоящият съдебен състав споделя напълно изложените фактически и правни съображения на районния съд досежно извършеното деяние. Изводите на съда /аналогични с тези на прокуратурата/ почиват на коректен и добросъвестен анализ на доказателствата, на ясни съждения, формирани логически последователно. Възприетата фактология се потвърждава от събраните основно гласни доказателства по разследването – в лицето на свидетелите Я., С., М., Д.и К.. Последните двама конкретно за обстоятелствата от срещата между съседите не пресъздават лични възприятия, а сочат споделеното им от М., Я. и С. при извършената предварителна проверка по повод жалбата от М.. Следва обаче да се посочи, че гласните доказателства са непротиворечиви за това кой от съседите е влязъл и в чий имот, самият М. в показанията си посочва, че съседът му Я. стоял на „около 5-6 метра“ от него в собствения си имот, като именно М. „скочил в неговия имот“, за да му вземе вилата. Поводът според всеки един от тях бил стар спор за границата между имотите им. Изготвената на

досъдебното производство СМЕ по писмени данни не оставя съмнение за характера на причинените на М. травми, както и за механизма на причиняването им, който в по-голяма степен се доближава до твърденията на пострадалия.

Напълно се споделя и крайният извод на долната инстанция, че така събраните доказателства сочат на М. да са били причинени от Я. телесни увреждания, които имат характер на лека телесна увреда, но същите не са били причинени по хулигански подбуди. Отдавна е изяснено в съдебната практика, че под хулигански подбуди, като задължителен елемент на престъплението по чл. 131, ал.1, т.12 от НК, следва да се разбират такива подбуди, които изразяват явно неуважение към обществото /в този смисъл е и съдебната практика – решение № 82 от 03.03.1980г. по НОХД №59/80г.-II н.о./. Като избраното от дееца поведение да е било мотивирано от стремеж при открито пренебрегване на обществения порядък и неуважение към обществото да извършат действия, с които да покаже себе си, да се саморазправи с пострадалия. Действията на извършителя следва да са безпричинни и продиктувани единствено от желанието за саморазправа без оглед на каквито и да било лични мотиви за извършване на деянието. Настоящият казус не разкрива подобна правна характеристика. Ето защо, напълно законосъобразно и районният съд, а преди това и представителят на РП Пловдив са приели липса на елемент от състава на разследваното престъпление от общ характер. При така направените верни правни изводи следвало е прокурорът не да прекрати воденото наказателно производство, а да постанови спирането му на основание чл. 244, ал.1, т.1 вр. с чл. 25, ал.1, т.6 от НПК, като уведоми пострадалия с нарочно уведомление за правото му да подаде тѣжба до съответния първоинстанционен съд по реда на чл. 81 от НПК /с изпращане на съобщение по чл.50 и чл.81 от НПК/. Това е така, тъй като в Постановлението за прекратяване на наказателното производство прокурорът не сочи, че няма изобщо извършено деяние или то не съставлява престъпление, а че има извършено такова, но същото се преследва с частна тѣжба.

Иначе изключая твърденията на М., липсват каквито и да било други доказателства свид. Я. да е отправял закани спрямо пострадалия със съдържание /или поведение/, което да изпълват състава на чл. 144, ал.3 от НК. А да бъдат игнорирани събраните в обратния смисъл показания на останалите двама очевидци, независимо от родството им, означава безпричинно да бъдат отхвърлени доказателства, без да се установява изобщо същите да са компрометирани. Доводът на жалбоподателя в тази насока не държи сметка на принципа на чл. 14 от НПК за вземане на решения от съда и разследващите органи по вътрешно убеждение, което обаче се основава на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководят от закона. Събраните доказателства се ценят не само поотделно, но и съпоставими едно с друго. Отделен е въпросът, че описаното

от самия него активно поведение, изразяващо се в навлизане в чужд имот, при положение, че опонентът му отстои на няколко метра от него, е крайно несъвместимо с твърдения за изпитан страх от отправени закани.

Не се споделят и останалите възражения от жалбата. Първо, настоящият състав също не съзира необходимост от извършването на други действия по разследването.

На второ място - основанията за образуване на досъдебно производство са коренно различни от обстоятелствата, които прокурорът преценява след завършване на разследването /част 3, глава 18 от НПК/. Защото във втория случай при вече образувано наказателно производство са събирани доказателства, които се преценяват, докато за образуването на такова е достатъчно само да е налице някоя от предпоставките на чл. 208 от НПК /и в хипотезите на чл. 212, ал.2 от НПК/.

Изложеното по-горе налага определението на РС Пловдив да бъде отменено, както и постановлението на РП Пловдив за прекратяване на наказателното производство, делото върнато на прокуратурата за изпълнение на законовите изисквания на чл. 244, ал.1, т.1 вр. с чл. 25, ал.1, т.6 от НПК.

Водим от изложеното, Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 254 от 02.06.2021г. по ЧНД № 3528/2021г. по описа на Районен съд Пловдив – 18 н.с.

ОТМЕНЯ Постановление на РП Пловдив от 07.05.2021г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 341/2020г. по описа на РУ „Полиция“ Раковски, водено за престъпление по чл. 131, ал.1, т.12 вр. с чл. 130, ал.1 от НК.

ВРЪЩА делото на РП Пловдив за правилното приложение на закона.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____